

Domraksts.

Bērni uz sniega.

Es vēl bērns, un man sniegpārsla mutē. Tai nav ne garšas, ne smaržas, bet prieks par to lielāks par visu. Es redzu - tie citi tik līksmi skraida. Izbauda laiku, kad auksts gan kājām, gan rokām. Mēs dziedam: „Divi eņģeļi sēž jumta korē un dzied. // Nomet katram pa dāvanai, katram, kas garām iet...”

Es vēlos savu eņģeli ar mīkstiem spārniem un siltu sirdi. Es atceros pagājušo ziemu, kad ar tēti katrs savu eņģeli taisījām, salikām iekšā visu labo. Tas mūs sargāja, bet tikai līdz pavasarim. Tagad vajag jaunu sargeņģeli, bet tētim nav laika, viņam jāstrādā, bet pati es to uztaisīt nemāku. Mamma mani mierina, ka eņģeļi mūs sargā vienmēr un visur. Mamma taču neko nesaprot, tie nav tādi eņģeļi, kādus mēs ar tēti taisām. Mēs tos radām, sniegā ielēcot, rokas izplešot, priekā iekliedzoties. Un kopā dziedot: „Snieg, tik neprātīgi balti...” Tad es jūtos kā pasakā, kā baltā pasakā.

Te pēkšņi ziemas vidū iestājas neliels atkusnis. Sniegš klūst lipīgs. Laikam jātaisa sniegavīrs... Es veļu lielu sniega bumbu, tik lielu, ka mani jau nevar nevar redzēt, tik lielu, ka bumba apstājas un es to nevaru izkustināt no vietas... Es veļu otru bumbu, tad trešo. Top mans sniegavīrs – Sniega vīrs. Es tikko varu saredzēt lielās bumbas augšu, bet sniegavīram jāsaliek bumbas cita virs citas. Ko darīt? Ai, cik labi! No skolas nāk lielā māsa un brālis. Viņi gan man palīdzēs. Es uz kalniņa vairs neesmu viena. Brālis un māsa saliek bumbas pareizā secībā, uzliek galvā cepuri – vecu spaini – un iedod rokās slotu, lai iet sētā slaucīt sniegu. Es varu „piešūt pogas” – ielieku ogles, tad izveidoju kājas, lai mūsu sniegavīram ērtāka pārvietošanās. Varbūt aizies ciemos pie kaimiņu sniegavīra vai atnāks tuvāk mājai un ielūkosies istabā, vai man pēc tādas darba dienas salds miegs.

Kaimiņu puikas, Reinis, Jānis un Artūrs, izmantodami nelielo atkusni, veido cietoksni. Paveicās, ka sniegš slapjš un var veiksmīgi uzcelt augstās cietokšņa sienas, tam bija pat logi. Kamēr to cēla, viņi meitenes nelaida to apskatīt. Kad to pabeidza, zēni sarīkoja grandiozu atklāšanu. Visus sagaidīja cietokšņa sargi, notika spēkošanās sacīkstes sniegā, tad veiklības skrējieni pa sniegu, tad... daudz kas vēl. Un beigās – sniega kauja. Bija cietokšņa aizstāvji un iebrucēji. Pikas lidoja uz visām pusēm: iebrucēji mēģināja ieņemt cietoksni, apmētājot to ar pikām, bet kā cīnījās aizstāvji! Šķiet, ka cietoksni nebija tik sniega, cik viņi izmeta pikās (varbūt iepriekš bija sagatavojuši rezerves). Diena beidzās laimīgi, visi nostrādājušies, laimīgi, sārtiem vaigiem jau mijkrēslī devāmies mājās.

Ko darīšu šodien, kamēr māsa un brālis, un kaimiņu puikas un meitenes skolā? Ā, ir viena doma - iešu ar ragaviņām šļūkt. Bet man ir problēma, tās ir neprātīgi tumšajā pagrabā, kur neiet neviens. Tās noteikti stāv pamestas un zirnekļu tīklu apvītas. Iešu pēc tām, paņemsu jaku un siltos zābakus. Izejot ārā, mani apņēma tāds baltums! Dodos uz pagraba pusi. Kamēr slēdzu durvis ar smago, sarūsējušo atslēgu, man nosalst rokas, bet tad es sastingstu, bailes ir pārņēmušas mani. Tām ir vienalga, ka man vajag ragavas. Es skrienu atpakaļ, aukstajā sniegā stieg manas kājas. Ieskrienu istabā, kur mani sagaida vectēvs. Viņam taču nav bail ne no kā! Tā nu dodamies lejā uz pagrabu. Ragavas veiksmīgi iznesam ārā.

Uzvelku siltās bikses un mēteļi, izskrienu ārā un paķeru ragavas. Es dodos uz kalnu. Pa ceļam redzu, ka man māj nesen celtais sniegavīrs, smaida kopā ar tēti taisītais sargeņģelis, cietoksni izskatās savādāk – sienas nav līdzenas un gludas. Ā, tas tāpēc, ka mestās pikas piesalušas, bet tas nekas. Nāks nākamais atkusnis, kauja turpināsies.

Beidzot esmu uz kalna, un tur jau nāk arī kaimiņu bērni, viņi jau mājās no skolas. Iesēžos ragaviņās un, vējam svilpojot gar ausīm, braucu lejā. Drusiņ nepatīk cīņa ar kalnu, kamēr tieku augšā, vilkdama ragavas, bet lejā tieku viens un divi. Braucu viena, braucu kopā ar Gintu un Zintu, tad veidojam veselu vilcienu – sastiprinām ragaviņas kopā un laižamies no kalna lejā. Tad visi sasēžamies uz siltumnīcas vecās plēves un, priekā spiegdami, laižam lejā no kalna.

No skolas pārnākuši kaimiņu bērni un mana māsa un brālis. Viņi brauc šurp ar slēpēm. Meitenes klusiņām dzied: „Uzsnīga sniedziņš balts, smalks kā vissmalkākie milti. Uzsnīga sniedziņš balts, un zemei palika silti. Vienmēr uz pasaules ir kāds, kuram bez tevis ir auksti...”

Es arī mēģinu slēpot. Kā slēdu no kalna, nokārtu uz dibena, šļūku uz šļūku un priekšu un

Meitenes klusiņām dzied: „Uzsnīga sniedziņš balts, smalks kā vissmalkākie milti. Uzsnīga sniedziņš balts, un zemei palika silti. Vienmēr uz pasaules ir kāds, kuram bez tevis ir auksti...”

Es arī mēģinu slēpot. Kā slīdu no kalna, nokritu uz dibena, šļūcu un šļūcu uz priekšu un nevaru apstāties, bet tomēr es vēlos vēl ar tām slēpot un slēpot. Saprotu, ka tādas vēlos un lūgšu vectēvam, lai viņš man uzdāvina slēpes. Lielie bērni brauc no kalna, brauc apkārt kalnam, brauc, sperot lielu soli, brauc it kā stāvot, bet atspiežoties ar nūjām. Viņi slēpo ātri, te vienā pusē kalnam, te otrā.

Biju dzirdējusi, ka vectēvs stāstīja par agrākiem laikiem, par savu jaunību (nezinu, vai tas vispār varēja būt – vectēvs jauns), par to laiku, kad iepazinies ar vecmammu. Viņi uz dīķa veidojuši „griešanās mašīnu”. Šogad tāda tika ierīkota arī uz mūsu dīķa. Kad sāka piesalt un uz dīķa jau bija ledus, vectēvs vidū iesaldēja mietu, tad pierīkoja garu kārti un ragavas. Kad dīķis nosala kārtīgi, griešanās gāja vaļā. Braucām ragavās (tās tiešām bija ragavas, ne mazas ragaviņas) pa vienam un grupās. Reizēm lielle puikas mūs tā iegrieza, ka tikko varējām noturēties, reizēm arī izripojām no ragavām kā zirņi no pāksts. Bet tas nekas, kritiens baltajā, pūkainajā sniegā, kad pats kļūsti par sniegavīru, atpūtu nemaz netraucē. Arī mitrie cimdi un aukstās rokas – ne.

Sāk mesties krēsla, un visi bērni ar slapjiem cimdiem un biksēm, nosaluši, sārtiem vaigiem dodas uz mājām. Mani mājās sagaida vecmamma. Mamma uztaisa siltu tēju un iedod sausu apģērbu, lai es nenaslimstu un varu iet arī nākamajā dienā uz kalnu.

Mani piedzīvojumi uz sniega turpinās.

Anna Kivriņa, Žanete Kivriņa,

Pelēču pamatskola,

Preiļu novada Pelēču pagasts